

o ustanovení §u 88 ex. ř., k čemuž exekuční návrh nesměruje. Dům postavený na dílci poz. parcely čkat. 816/1, označeném jako 816/94 a dosud knihovně nevyznačeném, tvoří dle §u 297 obč. zák. příslušenství nemovitosti a postihuje jej exekuce na nemovitost, na které jest postaven (§ 140 ex. ř.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Soud rekursní právem zamítl návrh vymáhajícího věřitele na povolení exekuce zájemným popsáním stavení, vybudovaného na pozemku čkat. 816/94, poněvadž, jak soud rekursní v napadeném usnesení správně vyvodil, nejde zde o nemovitost v knize veřejné nezapsanou, kdyžtě pozemek čkat. 816/94 jest částí parcely č. 816/1, zapsané ve vložce 1381 zemských desk. Okolnost, že parcela kat. čís. 816/94, tvořící dílec pozemkové parcely čkat. 816/1, zapsané v zemských deskách, dosud v pozemkové knize okresního soudu zapsána není, nečiní dílec tento nemovitostí ve veřejné knize vůbec nezapsanou, jakou předpokládá § 90 ex. ř. Opačný, v dovolacím rekursu hájený názor neodpovídá ani stavu věci ani zákonu.

Čís. 5196.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n.).

Okna (k vyložení zboží používaná), která nejsou ani samostatnou částí bytu, ani jakékoliv jiné místnosti, nemohou býti samostatným předmětem nájemní nebo podnájemní smlouvy; zákon na ochranu nájemníků se na ně nevztahuje.

(Rozh. ze dne 4. srpna 1925, R I 595 25.)

Majitelka domu domáhala se na žalovaném vyklizení dvou oken bytu v jejím domě, jichž žalovaný používal ku výkladu zboží. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud napadený rozsudek zrušil a odmítl žalobu pro zmatečnost §u 477 čís. 6 c. ř. s., maje za to, že vzhledem k předpisu zákona na ochranu nájemců mohlo se zrušení státi toliko svolením soudu k výpovědi v řízení nesporném.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil spisy odvolacímu soudu s poukazem, by, nehledč k domnělé zmatečnosti, znovu rozhodl.

D u v o d y:

Nelze přisvědčiti názoru soudu odvolacího, který obě strany ve svých rekursech napadají, že žalobkyně může se vyklizení oken domáhati jediné výpovědi z bytu a, poněvadž dle zákona ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n. o ochraně nájemníků tak jediné v cestě nesporné učiniti může, že jest tu zmatečnost rozsudku soudu první stolice a řízení jemu předcházejícího ve smyslu §u 477 čís. 6 c. ř. s. K vyvrácení tohoto

názoru stačí poukaz k tomu, že nejde zde o byt, nýbrž o okna, která nejsou ani samostatnou částí bytu, ani jakékoliv jiné místnosti a nemohou proto samostatně býti předmětem nájemní nebo podnájemní smlouvy (§ 30 zákona), takže zákon o ochraně nájemníků se na ně vztahovati nemůže. Leč ani, kdyby tomu tak nebylo, nebylo by lze onomu názoru soudu odvolacího přisvědčiti, poněvadž dle obsahu žaloby nedomáhá se žalobkyně výpovědi smlouvy nájemní, nýbrž jen vyklizení sporných oken z toho důvodu, že žalovaný jich užívá protiprávně, bez jakéhokoliv právního důvodu. O tom, zda žalovaný užívá oken bez právního důvodu, či zda užívá jich na základě smlouvy nájemní, nemůže býti rozhodováno v řízení nesporném, nýbrž jedině v řízení sporném rozsudkem. Stanovisko odvolacího soudu, že žalovaný oněch oken užívá na základě smlouvy nájemní, nemůže proto vésti ke zrušení napadeného rozsudku a celého předchozího řízení z důvodu zmatečnosti dle §u 477 čís. 6 c. ř. s.

Čís. 5197.

**Obecní zřízení (zákon ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n.).
Ustanovení §§ 6, 7 zákona platí jen pro zřizence, kteří byli zvoleni po provedené veřejné soutěži obecním zastupitelstvem.**

Obecní zastupitelstvo nemůže své jmenovací právo platně převést na správu městského podniku.

(Rozh. ze dne 4. srpna 1925, Rv I 1024 25.)

Žalobce byl přijat správcem obecní elektrárny za výpomocného dělníka. Žaloba, jíž domáhal se na žalované obci udělení definitivy, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodu:

Odvolací soud neposoudil věc po právní stránce (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) mylně, vysloviv, že žalobce žalobní nárok nemůže opřít o předpis §§ 6 a 7 zákona čís. 16/1920, protože ustanovení to má platnost jen pro zřizence, kteří byli zvoleni po provedené veřejné soutěži obecním zastupitelstvem. Stejně rozhodl nejvyšší soud za podrobného odůvodnění již ve svém rozhodnutí, uveřejněném pod čís. 3807 sb. n. s. Tam byla také vyslovena a blíže odůvodněna zásada, že stranám není dáno na vůli, by veřejnoprávní předpisy o tom, jak se zřízení ustanovují, libovolně měnily a zakládaly právní účinky, podmíněné určitou formou, bez zachování této formy. Nemůže proto obecní zastupitelstvo jmenovací právo, jemu podle §u 6 zmín. zákona příslušející, platně převést na správu městské elektrárny, takže osoby — a tu-liž ani žalobce — touto najaté nelze mít za zřizence ustanovené podle §u 6 cit. zák., kterým by přináležel nárok na trvalé ustanovení. Neprávem poukazuje žalobce k §u 3 cit. zák. Ten praví jen, kdo podle něho zřizencem jest. Zda má nárok na trvalé ustanovení, není řečeno tam, nýbrž je řečeno v §§ 6—8 ohledně osob po účinnosti zákona ustanovených a v §u 25